

Θαῤρουσα πῶς δροσίζει
 κ' αὐτὴ
 τὰ σπλάγχνα μου φλογίζει
 καυτὴ.
 Ἄς καίη, ἂν μαζῇ σου
 συζῶ.
 Δὲν θέλω ἄλλως πείσῃ,
 νὰ ζῶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΔΙΑΜΟΝΗ

Τὴν εὐτυχίαν
 μ' ἐπιθυμίαν
 ζητῶ ἐδὼ κ' ἐκεῖ.
 Καλὴ μου κόρη,
 ἔς αὐτὰ τὰ ὄρη
 ὥς μ' εἶπαν κατοικεῖ.

Ξεύρεις ποῦ εἶναι;
 — «Κοντὰ μου μεῖνε,
 καὶ βλέπομεν μαζῇ.
 Ξεύρω πλησίον
 ἔς αὐλὰς πλουσίων
 σπανίως ὅτι ζῇ.

»Πέρα οί λοφίσκοι
 κ' οί παχεῖς ἴσκιοι
 τὴν βλέπουν τὴν αὐγή.
 Μὲ τὸ κοπάδι
 παίζει τὸ βράδυ
 'ς τὴ δροσερὴ πηγὴ.

—

»Μέσα 'ς τ' ἀμπέλι
 νὰ στρώνῃ θέλει,
 κ' ἐκεῖ μὲ προσκαλεῖ,
 καὶ 'ς τὸ τραπέζι
 γελαῖ καὶ παίζει
 καὶ μὲ συχνοφιλεῖ.

—

»Δός με τὸ χέρι,
 καὶ πᾶμε 'ταίρι,
 γυρεύοντες κ' οἱ δυὼ.
 Κ' ἂν κάπου μένη
 ἐδῶ κρυμμένη,
 ἢ πρώτη θὰ τὴ διῶ.»

—

Τὸ χέρει παίρνω,
 κοντὰ τὸ φέρνω·
 'ς τὰ χεῖλη τὸ κρατῶ,
 κ' εὐθὺς μ' ἐφάνη
 πῶς καταρθάνει
 ἐκείνη ποῦ ζητῶ.

—

— «Τὴν ἡύρα· στάσου.
 ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
 ἐκρύφθ' ἢ πονηρή.
 Ἄλλοῦ δὲν τρέχω.
 Τώρα τὴν ἔχω.
 Ἄς φύγῃ ἂν ἴμφορῃ.

Η ΒΑΤΤΟΣ

Μελοδ. Schubert: (Die Forelle), Α, ἀρ. 14

Ἵς τὴν ἀνθισμένη βάρτο,
 ἔς τὴν πράσινη φραγή,
 λουλοῦδι μυρωδάτο
 ἐστόλιζε τὴν γῆ.

Πλησίασα, καὶ τόσο
 μ' ἐφάνη θαυμαστό,
 ποῦ θέλησα ν' ἀπλώσω
 καὶ νὰ τὸ μυριστῶ.

Μὲ εἶπ'· «Ἔχω ἀγκάθι,
 μόν' ἴερνα ἔς τ' ἀνοικτά.
 Κάποιος ἴμφορεῖ νὰ πάθῃ,
 καὶ θὰ πονῇ φορικτά.»

